

7.Problém

Marseillské letiště. Když z něj Lara před několika hodinami odcházela, byla jaště sama. Zpět ji ale někdo doprovázel, někdo, o kom nevěděla zhora nic, ani jméno. A z výrazu dívčiny tváře mohla jen sotva něco vyčíst; ten nepřítomný výraz nezmizel ani na chvíli.

Občas se po nich někdo zvědavě otočil, byl na ně opravdu zajímavý pohled: Mladá žena ve sportovním oblečení s batohem na zádech, špinavá, odřená a rozcuchaná, a malá dívka v tričku a sukýnce, cupitající s nicneříkajícím výrazem hned vedle ní. Nejzaráživější je ovšem to, jak pevně se jí drží za ruku. Jako by se bála, že když se pustí, stane se něco hrozného.

Lara si nevšimala zkoumavých pohledů. Nad hlavami zaslechla zvuk letadla; už aby v něm také seděly. Přidala do kroku, v tu chvíli se ale z headsetu ozval Zipův hlas:

“Laro, je tu malý problém.” V jeho hlase ale nezněl strach ani nervozita, spíše úleva. To se jí nelíbilo...

“Jaký problém?”

“Jsi si jistá, že má pas?”

V Laře hrklo. “To mě nenapadlo...”

“Asi budeš muset letět sama. Jí se tu nic nestane, neříkej, že se ve Francii nestarají o sirotky.”

“O to nejde, ale ona se ode mě nehne a tak jí nemůžu přece jen tak utéct...”

“A co teď chceš teda dělat?”

Povzdechla si. Potom si řekla, že naděje umírá poslední a podívala se holčičce do jediné kapsy, kterou měla. Pas tam nenašla, zato ale poskládaný list papíru.

“Můžu se na to podívat?” Děvče jako obvykle vůbec nereagovalo.

Věděla, že to asi není úplně správné, ale zvědavost jí nedala a papír rozložila. Byl to obrázek, na kterém byly dětskou rukou vyobrazeny tři osoby, dvě dospělé a jedna malá mezi nimi. Nad velkými bylo nad jednou napsáno “maman” a nad druhou “papa”, ta malá měla nadpis “Nicole”. Lara se na to chvíli dívala, nemohla zarazit příval lítosti. Pak zatřepala hlavou, aby se vrátila do reality a dala holčičce obrázek zpět do kapsy.

“Tak ty se jmenuješ Nicole?”

Děvče jako by při zaslechnutí svého jména trochu změnilo výraz tváře... Nebo ne? Asi se jí to jen zdálo...

Ať tak či tak, teď nebyl vhodný čas nad tím přemýšlet, musely se přece nějak dostat do Mexika. Ale jak? Lodí by to trvalo neuvěřitelně dlouho, ta nepřichází v úvahu. Že by jí svezl někdo ze známých? Ale kdo se právě teď chystá na Yucatán?

“Tak jak to hodláš vyřešit?” zeptala se Zip, jako by jí četl myšlenky, “Bannerson už se chystá, jestli už neodletěl...”

“Bannerson?” Lara dostala nápad.

“Jo, Bannerson, takovej ten chlap, asi už ses s ním někdy potkala...”

“Zipe, seš génius!”

“Díky, ale proč?”

“Bannerson! On teď přece letí na Yucatán!” vykřikla nadšeně, až se lidé kolem otáčeli.

“Samozřejmě že letí, teď o tom mluvim.”

“A ten asi nebude chtít po Nicole pas...”

“Nicole? Tak se teda jmenuje ta...” zarazil se uprostřed věty, “Počkej, jak to myslíš??”

“Jak jsem to řekla.”

“Ten tě ale s sebou asi dobrovolně nevezme,” odporoval Zip, i když věděl, jak to myslela.

“Nebudu ho žádat o dovolení,” usmála se Lara a otočila se směrem k východu.